



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 805

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 6 noiembrie 2002

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
573.	— Lege pentru acceptarea Amendamentelor la anexa la Protocolul din 1978 referitor la Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MEPC.95 (46) a Comitetului pentru Protecția Mediului Marin la Londra la 27 aprilie 2001.....		Decizia nr. 202 din 4 iulie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 22 din 30 ianuarie 2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată cu modificări prin Legea nr. 288/2002.....
	2		5-7
	Amendamente la anexa la Protocolul din 1978 referitor la Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MEPC.95(46) a Comitetului pentru Protecția Mediului Marin la Londra la 27 aprilie 2001.....		— Opinie separată
	2-4		7-8
834.	— Decret privind promulgarea Legii pentru acceptarea Amendamentelor la anexa la Protocolul din 1978 referitor la Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MEPC.95 (46) a Comitetului pentru Protecția Mediului Marin la Londra la 27 aprilie 2001		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI
			1.164. — Hotărâre pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, precum și pentru stabilirea unor măsuri privind organizarea și funcționarea Comisiei speciale de retrocedare.....
			8-12
			ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI
			Decizia nr. 264 din 4 iulie 2002.....
	4		12-16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**pentru acceptarea Amendamentelor la anexa la Protocolul din 1978 referitor la Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MEPC.95 (46) a Comitetului pentru Protecția Mediului Marin la Londra la 27 aprilie 2001****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Se acceptă Amendamentele la anexa la Protocolul din 1978 referitor la Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MEPC.95 (46) a Comitetului pentru Protecția Mediului Marin la Londra la 27 aprilie 2001.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 17 septembrie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

Art. 2. — Proprietarii și operatorii navelor petroliere existente, care arborează pavilionul român și cărora li se aplică amendamentele prevăzute la art. 1, au obligația să respecte prevederile acestora.

Art. 3. — Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței va lua măsurile necesare pentru aplicarea amendamentelor prevăzute la art. 1.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 7 octombrie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
GHEORGHE BUZATU

București, 23 octombrie 2002.
Nr. 573.

A M E N D A M E N T E**la anexa la Protocolul din 1978 referitor la Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MEPC.95 (46) a Comitetului pentru Protecția Mediului Marin la Londra la 27 aprilie 2001****AMENDAMENTE LA ANEXA I LA MARPOL 73/78**

I. Textul existent al Regulii 13G se înlocuiește cu următorul:

„Regula 13G**Prevenirea poluării cu hidrocarburi în caz de coliziune sau eșuare — măsuri pentru petrolierele existente**

(1) Această regulă:

(a) se va aplica petrolierelor de 5.000 tdw și mai mult, ale căror contracte de construcție au fost încheiate, ale căror chile au fost puse sau care sunt livrate înaintea datelor specificate în Regula 13F(1) din această anexă; și

(b) nu se va aplica petrolierelor care corespund Regulii 13F din această anexă, ale căror contracte de construcție au fost încheiate, ale căror chile au fost puse sau care sunt livrate înaintea datelor specificate în Regula 13F(1) din această anexă; și

(c) nu se va aplica petrolierelor la care se referă lit. (a) de mai sus, care corespund Regulii 13F(3)(a) și (b) sau 13F(4) ori 13F(5) din această anexă, cu excepția faptului că nu este necesar ca cerința privind distanțele minime dintre limitele tancurilor de marfă și bordul navei și,

respectiv, învelișul fundului să fie respectată din toate punctele de vedere. În acest caz distanțele de protecție laterală nu trebuie să fie mai mici decât cele specificate în Codul internațional pentru transportul în vrac al produselor chimice pentru amplasarea tancurilor de marfă de tip 2 și distanțele de protecție a fundului trebuie să corespundă Regulii 13E(4)(b) din această anexă.

(2) În sensul acestei reguli:

(a) *combustibil diesel greu* înseamnă motorină, alta decât acele produse distilate la care mai mult de 50% din volum se distilează la o temperatură ce nu depășește 340°C în cursul încercărilor efectuate prin metoda acceptată la Organizație;

(b) *combustibil lichid* înseamnă distilați grei sau reziduuri din țitei ori amestecuri din aceste materiale, destinate pentru utilizarea drept combustibil pentru producerea căldurii sau energiei de o calitate echivalentă specificației, acceptată la Organizație.

(3) În sensul acestei reguli, petrolierele se împart în următoarele categorii:

(a) *petrolier de categoria 1* înseamnă un petrolier de 20.000 tdw și mai mult, care transportă ca marfă țiței, combustibil lichid, combustibil diesel greu ori ulei de ungere, sau de 30.000 tdw și mai mult, care transportă hidrocarburi, altele decât cele mai sus menționate, care nu corespunde cerințelor pentru petrolierele noi, așa cum sunt definite în Regula 1(26) din această anexă;

(b) *petrolier de categoria 2* înseamnă un petrolier de 20.000 tdw și mai mult, care transportă ca marfă țiței, combustibil lichid, combustibil diesel greu ori ulei de ungere, sau de 30.000 tdw și mai mult, care transportă

hidrocarburi, altele decât cele mai sus menționate, care corespunde cerințelor pentru petrolierele noi, așa cum sunt definite în Regula 1(26) din această anexă;

(c) *petrolier de categoria 3* înseamnă un petrolier de 5.000 tdw și mai mult, dar mai puțin decât s-a specificat la lit. (a) sau (b).

(4) Un petrolier la care se aplică această regulă va corespunde cerințelor Regulii 13F din această anexă nu mai târziu de data aniversară de livrare a navei în anul specificat în următorul tabel:

Categoria de petrolier	Anul
Categoria 1	2003 pentru navele livrate în anul 1973 sau mai devreme
	2004 pentru navele livrate în anii 1974 și 1975
	2005*) pentru navele livrate în anii 1976 și 1977
	2006*) pentru navele livrate în anii 1978, 1979 și 1980
	2007*) pentru navele livrate în anul 1981 sau mai târziu
Categoria 2	2003 pentru navele livrate în anul 1973 sau mai devreme
	2004 pentru navele livrate în anii 1974 și 1975
	2005 pentru navele livrate în anii 1976 și 1977
	2006 pentru navele livrate în anii 1978 și 1979
	2007 pentru navele livrate în anii 1980 și 1981
	2008 pentru navele livrate în anul 1982
	2009 pentru navele livrate în anul 1983
	2010*) pentru navele livrate în anul 1984
	2011*) pentru navele livrate în anul 1985
	2012*) pentru navele livrate în anul 1986
	2013*) pentru navele livrate în anul 1987
2014*) pentru navele livrate în anul 1988	
2015*) pentru navele livrate în anul 1989 sau mai târziu	
Categoria 3	2003 pentru navele livrate în anul 1973 sau mai devreme
	2004 pentru navele livrate în anii 1974 și 1975
	2005 pentru navele livrate în anii 1976 și 1977
	2006 pentru navele livrate în anii 1978 și 1979
	2007 pentru navele livrate în anii 1980 și 1981
	2008 pentru navele livrate în anul 1982
	2009 pentru navele livrate în anul 1983
	2010 pentru navele livrate în anul 1984
	2011 pentru navele livrate în anul 1985
	2012 pentru navele livrate în anul 1986
	2013 pentru navele livrate în anul 1987
	2014 pentru navele livrate în anul 1988
	2015 pentru navele livrate în anul 1989 sau mai târziu

*) Sub rezerva conformității cu prevederile paragrafului (7).

(5) Fără a ține seama de prevederile paragrafului (4) din această regulă:

(a) în cazul unui petrolier de categoria 2 sau 3 prevăzut doar cu dublu fund sau dublu bordaj care nu este utilizat la transportul hidrocarburilor și extins pe întreaga lungime a tancului de marfă sau spațiile din dublu bordaj care nu sunt utilizate la transportul hidrocarburilor și extinse pe întreaga lungime a tancului de marfă, dar care nu îndeplinește condițiile pentru a fi exceptat de la prevederile paragrafului (1)(c) din această regulă, Administrația poate permite continuarea exploatării unei astfel de nave după data menționată la paragraful (4) din această regulă, cu condiția ca:

- (i) să fi fost în exploatare la 1 iulie 2001;
- (ii) Administrația să fie convinsă, prin verificarea evidențelor oficiale, că nava corespunde condițiilor menționate mai sus;
- (iii) condițiile specificate mai sus să rămână neschimbate;

(iv) această menținere în exploatare să nu depășească data la care nava împlinește 25 de ani după data livrării sale;

(b) în cazul unui petrolier de categoria 2 sau 3, altul decât cel menționat la lit. (a) din acest paragraf, care corespunde prevederilor paragrafului (6)(a) sau (b) din această regulă, Administrația poate permite continuarea exploatării acestei nave după data menționată la paragraful (4) din această regulă, cu condiția ca această menținere în exploatare să nu depășească aniversarea datei de livrare a navei în 2017 sau data la care nava împlinește 25 de ani după data livrării sale, oricare dintre acestea este mai aproape.

(6) Un petrolier de categoria 1 cu o vechime mai mare sau egală cu 25 de ani după data livrării sale va corespunde uneia dintre următoarele prevederi:

(a) tancurile laterale sau spațiile din dublu fund, neutilizate pentru transportul hidrocarburilor și care respectă cerințele de lățime și înălțime din Regula 13E(4), acoperă

cel puțin 30% din L_t , pentru întreaga înălțime a navei în fiecare bord, sau cel puțin 30% din aria proiectată a învelișului fundului în cadrul lungimii L_t , unde L_t este așa cum se definește în Regula 13E(2); sau

(b) petrolierul este exploatat cu încărcare echilibrată hidrostatic, ținându-se seama de instrucțiunile elaborate de Organizație.

(7) Administrația poate permite continuarea exploatării unui petrolier de categoria 1 după aniversarea datei de livrare a navei în 2005 și a unui petrolier de categoria 2 după aniversarea datei de livrare a navei în 2010, sub rezerva conformității cu Sistemul de evaluare a stării tehnice a navei adoptat de către Comitetul pentru Protecția Mediului Marin prin Rezoluția MEPC. 94(46), așa cum poate fi amendat, cu condiția ca aceste amendamente să fie adoptate, să fie puse în vigoare și să aibă efect în conformitate cu prevederile art. 16 din prezenta convenție cu privire la procedurile de amendare aplicabile unui apendice la o anexă.

(8) (a) Administrația unui stat care permite aplicarea paragrafului (5) din această regulă sau care autorizează, suspendă, retrage ori refuză aplicarea paragrafului (7) din această regulă unei nave autorizate să arboreze pavilionul său va comunica imediat detaliile referitoare la aceasta Organizației, care le va difuza părților la prezenta convenție în scopul informării lor și luării de măsuri corespunzătoare, dacă este cazul.

(b) O parte la prezenta convenție este autorizată să refuze intrarea petrolierelor, care sunt exploatate în conformitate cu prevederile paragrafului (5) din această regulă, în porturile sau terminalele din larg aflate sub jurisdicția sa. În aceste cazuri acea parte va comunica detaliile referitoare la aceasta Organizației care le va difuza părților la prezenta convenție în scopul informării lor.“

AMENDAMENTE LA APENDICELE II LA ANEXA I LA MARPOL 73/78

AMENDAMENTE LA SUPLIMENTUL LA CERTIFICATUL IOPP
(FORMULAR B)

II. Paragraful 5.8.4 existent se înlocuiește cu următorul:

- „5.8.4. Nava este supusă prevederilor Regulii 13G și:
1. trebuie să satisfacă prevederile Regulii 13F cel mai târziu la
 2. este astfel concepută încât următoarele tancuri sau spații să nu fie folosite pentru transportul hidrocarburilor
 3. este prevăzută cu un manual de exploatare aprobat la data de, în conformitate cu Rezoluția MEPC.64(36)
 4. i se permite să continue să fie exploatată în conformitate cu Regula 13G(5)(a)
 5. i se permite să continue să fie exploatată în conformitate cu Regula 13G(5)(b)
 6. i se permite să continue să fie exploatată în conformitate cu Regula 13G(7)

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

**privind promulgarea Legii pentru acceptarea Amendamentelor
la anexa la Protocolul din 1978 referitor la Convenția
internațională din 1973 pentru prevenirea poluării
de către nave, adoptate de Organizația Maritimă Internațională
prin Rezoluția MEPC.95 (46) a Comitetului pentru Protecția
Mediului Marin la Londra la 27 aprilie 2001**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru acceptarea Amendamentelor la anexa la Protocolul din 1978 referitor la Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MEPC.95 (46) a Comitetului pentru Protecția Mediului Marin la Londra la 27 aprilie 2001, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 22 octombrie 2002.
Nr. 834.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 202**

din 4 iulie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 22 din 30 ianuarie 2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată cu modificări prin Legea nr. 288/2002

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22 din 30 ianuarie 2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată cu modificări prin Legea nr. 288/2002, excepție ridicată de Cabinetul individual de avocatură Viorel Muntean în Dosarul nr. 614/2002 al Judecătoriei Deva.

La apelul nominal se prezintă titularul Cabinetului individual de avocatură Viorel Muntean, lipsind partea Administrația Financiară Deva, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

În susținerea excepției de neconstituționalitate autorul invocă încălcarea prevederilor art. 11 și 20 din Constituție prin raportare la art. 6 paragraful 1 din Convenția europeană a drepturilor omului privind dreptul persoanei la un proces echitabil. Prevederile convenției nu se limitează la garantarea dreptului persoanei de a se adresa justiției, ci privesc și garantarea executării hotărârilor judecătorești, altfel dreptul persoanei ar fi unul iluzoriu, lipsit de speranța punerii în aplicare a drepturilor dobândite pe calea justiției.

Autorul excepției mai arată că prin Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 se instituie o procedură specială în considerarea calității de debitor a instituțiilor publice, procedură ce înlătură dreptul creditorului de a urmări silit bunurile aparținând domeniului privat al statului, supuse regimului de drept comun. De asemenea, posibilitatea statului de a amâna aprobarea sumelor din bugetele instituțiilor publice necesare executării obligațiilor de plată față de creditorii aduce atingere dreptului acestora din urmă de a apela la forța de constrângere a statului pentru executarea hotărârilor prin care se constată debitorul. Mai mult, prin faptul că nu se prevede un termen în interiorul căruia ordonatorii de credite să fie obligați să dispună măsurile ce se impun pentru asigurarea în bugetele proprii și ale instituțiilor din subordine a creditelor bugetare necesare pentru efectuarea plății sumelor stabilite prin titluri executorii, autorul excepției consideră că sunt încălcate prevederile Convenției europene a drepturilor omului privind termenul rezonabil de soluționare a litigiilor deduse justiției.

În susținerea excepției se mai arată că sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 referitoare la liberul acces la justiție, ale art. 41 privind ocrotirea în mod egal a proprietății private, precum și dispozițiile art. 48 care vizează dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică la repararea pagubei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind nefondată,

arătând că Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 se întemeiază pe normele de drept comun, reglementate de Codul de procedură civilă, în materia executării silite. Prin urmare, ordonanța nu creează un sistem de favorizare a instituțiilor publice, ci stabilește obligații concrete în sarcina ordonatorilor de credite să dispună toate măsurile ce se impun, în condițiile legii, pentru asigurarea în bugetele proprii și ale instituțiilor din subordine a creditelor bugetare necesare pentru efectuarea plății sumelor stabilite prin titluri executorii. Se apreciază că nu este îngrădit liberul acces la justiție, întrucât creditorii au la dispoziție dreptul de a acționa pe calea executării silite sau pot formula contestații în termenele prevăzute de lege. Singura excepție de la dreptul comun o reprezintă executarea silită prin poprire, care nu este posibilă în cazul în care debitor este o instituție publică, dat fiind interesul general care este astfel ocrotit.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 martie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 614/2002, **Judecătoria Deva a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 22 din 30 ianuarie 2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii**, excepție ridicată de Cabinetul individual de avocatură Viorel Muntean, intimat în procesul având ca obiect contestația la executare formulată de Administrația Financiară Deva.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține, în esență, că dispozițiile legale atacate contravin dispozițiilor Constituției și ale Convenției europene a drepturilor omului, deoarece:

— prin Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 s-a instituit o procedură execuțională specială, care favorizează instituțiile bugetare și înlătură, practic, „dreptul creditorului urmăritor la a urmări silit sumele disponibile din conturile instituțiilor publice debitoare ori bunuri din inventarul lor, aparținând domeniului privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale”;

— dispozițiile legale încălcă dreptul creditorului la un proces echitabil, în înțelesul pe care îl dă acestei noțiuni Curtea Europeană a Drepturilor Omului, căci procesul nu poate fi considerat echitabil dacă hotărârea judecătorească nu poate fi executată datorită protecției legale de care se bucură creditorul;

— prin dispozițiile legale criticate se creează o discriminare între instituțiile debitoare și creditorii, încălcându-se astfel principiul constituțional al egalității în drepturi;

— prin dispoziția care lasă la discreția ordonatorilor principali de credite asigurarea sumelor destinate îndeplinirii obligațiilor stabilite prin titluri executorii se împiedică accesul creditorilor la justiție;

— se încălcă dreptul de proprietate al creditorului;

— se nesocotește dreptul creditorului la repararea pagubei pricinuite printr-un act administrativ ilegal.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții

Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a transmite punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate în cauză.

Președintele Camerei Deputaților consideră excepția ca fiind neîntemeiată, motivând că „Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 nu scutește instituțiile publice de executarea obligațiilor de plată ale acestora, ci instituie obligații concrete în sarcina ordonatorilor principali de credite pentru efectuarea plăților respective“. Se apreciază că nu se încalcă prevederile constituționale privind accesul la justiție, deoarece „creditorul are posibilitatea de a se adresa justiției, atât pentru recunoașterea dreptului, cât și pentru executarea obligației“, iar prin reglementarea criticată „instituțiile publice nu sunt puse mai presus de lege“.

Guvernul României arată că „textul ordonanței nu conține nici o referire la interdicția executării asupra bunurilor din patrimoniul instituțiilor publice aparținând domeniului privat, care rămân supuse în continuare dispozițiilor de drept comun privind executarea silită“.

De altfel, singura derogare pe care o instituie ordonanța de la dreptul comun privind executarea silită se referă numai la executarea silită prin poprire, iar în cadrul acesteia nu face decât să impună obligația respectării destinației creditelor bugetare, stabilind ca regulă posibilitatea satisfacerii creanțelor numai de la titlul de cheltuieli la care se încadrează obligația de plată respectivă. În rest, întreaga procedură de drept comun a executării silită, inclusiv căile de atac și termenele prevăzute în Codul de procedură civilă, rămân aplicabile“.

Președintele Senatului nu a transmis punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere exprimate de președintele Camerei Deputaților și de Guvern, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 22/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 288 din 15 mai 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 23 mai 2002, și au următorul conținut:

— Art. 1: „*Executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice în temeiul titlurilor executorii se realizează din sumele aprobate prin bugetele acestora la titlul de cheltuieli la care se încadrează obligația de plată respectivă.*“;

— Art. 2: „*Ordonatorii principali de credite bugetare au obligația să dispună toate măsurile ce se impun, inclusiv virări de credite bugetare, în condițiile legii, pentru asigurarea în bugetele proprii și ale instituțiilor din subordine a creditelor bugetare necesare pentru efectuarea plății sumelor stabilite prin titluri executorii.*“

— Art. 3: „*În procesul executării silită a sumelor datorate de către instituțiile publice în baza unor titluri executorii trezoreria statului poate efectua numai operațiuni privind plăți dispuse de către ordonatorii de credite, în limita creditelor bugetare și a destinațiilor aprobate potrivit legii.*“

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale menționate sunt contrare dispozițiilor art. 11, art. 16 alin. (2), art. 21, art. 41 alin. (2) și art. 48 din Constituția României, precum și ale art. 6 paragraful 1 prima frază din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, al căror conținut este următorul:

— Art. 11: „(1) *Statul român se obligă să îndeplinească întotdeauna și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.*

(2) *Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.*“;

— Art. 16 alin. (2): „*Nimeni nu este mai presus de lege.*“;

— Art. 21: „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) *Nici o lege nu poate îngradi exercitarea acestui drept.*“;

— Art. 41 alin. (2): „*Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.*“;

— Art. 48: „(1) *Persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei.*

(2) *Condițiile și limitele exercitării acestui drept se stabilesc prin lege organică.*

(3) *Statul răspunde patrimonial, potrivit legii, pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare săvârșite în procesele penale.*“;

— Art. 6 paragraful 1 prima frază din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale: „*Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează să fie respinsă.

Potrivit art. 136 alin. (1) din Constituția României, formarea, administrarea, întrebuințarea și controlul resurselor financiare ale statului, ale unităților administrativ-teritoriale și ale instituțiilor publice sunt reglementate prin lege.

În concordanță cu această normă constituțională, prin Legea nr. 72/1996 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, s-au stabilit reguli cu caracter general privind utilizarea de către instituțiile publice a sumelor alocate de la bugetul de stat în vederea acoperirii cheltuielilor impuse de funcționarea acestora. Astfel, legea prevede:

— Art. 15 alin. (3): „*Cheltuielile prevăzute în capitolele și articolele de cheltuieli au destinație precisă și limitată.*“;

— Art. 29 alin. (3): „*Creditele bugetare, aprobate unui ordonator principal de credite prin legea bugetară anuală, nu pot fi utilizate pentru finanțarea cheltuielilor altui ordonator principal de credite. De asemenea, cheltuielile aprobate la un capitol nu pot fi utilizate pentru finanțarea cheltuielilor altui capitol.*“;

— Art. 34 alin. (5): „*Ordonatorii de credite au obligația de a angaja și utiliza creditele bugetare numai în limita prevederilor și destinațiilor aprobate, pentru cheltuieli strict legate de activitatea instituțiilor publice respective și cu respectarea dispozițiilor legale.*“;

— Art. 80: „(1) *Sumele aprobate prin bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale, în limita cărora se pot efectua cheltuieli, reprezintă credite bugetare, care nu pot fi depășite.*

(2) *Angajarea cheltuielilor din aceste bugete se poate face numai în limita creditelor bugetare anuale aprobate.*

(3) *Utilizarea creditelor bugetare în alte scopuri decât cele aprobate atrage, în condițiile legii, răspunderea celor vinovați.*“

Curtea constată că prin Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, atacată pe calea excepției de neconstituționalitate, s-au reglementat condițiile în care se realizează executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, cu respectarea principiilor prevăzute în Constituție și în Legea finanțelor publice, evocate mai sus.

Ordonanța nu împiedică executarea silită a obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, cum, fără temei, se susține în motivarea excepției, ci, dimpotrivă, face posibilă această executare, prin obligarea ordonatorilor de credite de a lua „toate măsurile ce se impun, inclusiv virări de credite bugetare, în condițiile legii, pentru asigurarea în bugetele proprii și ale instituțiilor din subordine a creditelor bugetare necesare pentru efectuarea plății sumelor stabilite prin titluri executorii“.

Indiscutabil, ordonanța instituie anumite limite ale executării, în sensul că aceasta nu se poate face asupra oricăror resurse bănești ale instituțiilor publice, ci numai asupra celor alocate de la buget în acest scop. Această limitare nu este însă contrară Legii fundamentale, ci, așa cum s-a arătat, este concordantă cu principiile consacrate de aceasta, neaducând nici o restrângere accesului liber la justiție sau dreptului la un proces echitabil.

Curtea reține că interzicerea executării silite asupra altor fonduri bănești decât cele alocate de la bugetul de stat în acest scop nu constituie o discriminare a creditorului în favoarea

statului, așa cum se susține în motivarea excepției, ci o normă de protecție de interes general, fiind de neconceput ca pe calea executării silite a unui titlu executoriu să se ajungă la lipsirea unei instituții publice de resursele sale financiare destinate acoperirii altor cheltuieli decât cele stabilite prin titlu executoriu. Asemenea măsură de protecție a debitorului nu este singulară în legislația execuțională, fiind de amintit în acest sens prevederile art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, prin care se prevede exceptarea de la urmărirea silită a unor bunuri ale debitorului și ale familiei acestuia.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată cu modificări prin Legea nr. 288/2002, excepție ridicată de Cabinetul individual de avocatură Viorel Muntean în Dosarul nr. 614/2002 al Judecătorei Deva.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 iulie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

OPINIE SEPARATĂ

Contrar soluției adoptate cu votul majorității membrilor Curții, apreciem că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 este întemeiată și se impune admiterea ei pentru următoarele motive:

Potrivit dispozițiilor legale criticate prin excepția de neconstituționalitate, nici o obligație de plată a instituțiilor publice, stabilită în acte ce constituie titlu executoriu (inclusiv printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă și investită cu formulă executorie), nu se poate executa decât „din sumele aprobate prin bugetele acestora la titlul de cheltuieli la care se încadrează obligația de plată respectivă”.

Din aceste dispoziții restrictive rezultă dificultăți deosebite în legătură cu executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor bugetare, fiind lezate, în mod evident, drepturile și interesele legitime ale creditorilor. Sumele din care se poate realiza executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice trebuie să fie prevăzute în bugetele acestora, chiar la titlul de cheltuieli la care se încadrează obligația de plată respectivă. Bugetul de venituri și cheltuieli al fiecărei instituții publice se elaborează și se aprobă în anul anterior anului de exercițiu financiar la care se referă. La acea dată nu se cunosc eventualele titluri executorii prin care ulterior vor fi stabilite anumite obligații de plată și, astfel, în mod obiectiv este imposibilă includerea în buget a cheltuielilor corespunzătoare acelor obligații de plată. Chiar dacă se cunoaște existența anumitor debite certe, ce sunt sau vor fi cuprinse la date previzibile în titluri executorii, este lăsată la libera apreciere și voință a celui care elaborează sau aprobă bugetul, dacă vrea sau nu să includă în buget sumele necesare lichidării debitelor respective, acesta având posibilitatea să împiedice definitiv sau într-o perioadă de timp îndelungată executarea obligațiilor de plată. O altă restrângere a posibilităților de executare rezultă din faptul că, chiar și în situația în care la anumite titluri de cheltuieli din bugetul instituției publice debitoare există disponibilități, acestea nu pot constitui surse de executare dacă nu sunt la titlul de cheltuieli la care se încadrează obligația de plată. Practic, potrivit dispozițiilor legale examinate, executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice se poate realiza numai dacă există

bunăvoința, în acest sens, a conducătorilor instituțiilor respective, executarea silită prevăzută de art. 371¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă fiind exclusă.

Potrivit dispozițiilor art. 371³ din Codul de procedură civilă, „Veniturile și bunurile debitorului pot fi supuse executării silite dacă, potrivit legii, sunt urmăribile și numai în măsura necesară pentru realizarea drepturilor creditorilor.

Bunurile supuse unui regim special de circulație pot fi urmărite numai cu respectarea condițiilor prevăzute de lege”.

Prevederile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 exclud posibilitatea aplicării și a acestor dispoziții ale dreptului comun față de instituțiile publice debitoare.

Dificultățile create în legătură cu executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, ca și derogarea ori neconcordanța regulilor de executare a acestor obligații cu normele din dreptul comun, nu constituie probleme de constituționalitate, legiuitorul fiind în drept, potrivit prevederilor art. 125 alin. (3) din Constituție, să stabilească reguli de procedură distincte pentru situații speciale. Aceste dificultăți le-am prezentat doar pentru a demonstra caracterul anacronic al dispozițiilor legale supuse controlului de constituționalitate, precum și consecințele dăunătoare pe care le provoacă reglementarea, chiar și a unor aspecte ale procedurii de executare a creanțelor, contrare dispozițiilor ori principiilor Constituției.

Opțiunea liberă a legiuitorului pentru stabilirea normelor de competență și de procedură nu îndreptățește adoptarea unei reglementări care să contravină vreunei dispoziții constituționale.

Considerăm că dispozițiile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 contravin prevederilor art. 41 alin. (2) teza întâi din Constituție, potrivit căroră „Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular”. De vreme ce, potrivit regulilor generale din dreptul comun, în cazul celorlalte categorii de debitori, pe calea executării silite pot fi urmărite, în vederea stingerii debitelor, toate veniturile și bunurile neexceptate de lege, executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice se poate realiza doar dintr-o singură sursă bănească, prevăzută în bugetul de venituri și cheltuieli. Astfel, în cazul instituțiilor publice debitoare, sunt excluse de la executare

toate bunurile și toate resursele financiare (veniturile) neevdențiate în capitolul cheltuieli din buget, la titlul de cheltuieli la care se încadrează obligația de plată respectivă, chiar dacă acestea constituie elemente de patrimoniu din proprietatea privată a instituțiilor publice respective. Această reglementare derogatorie instituie un tratament juridic neconstituțional diferențiat, o protecție specială sporită a proprietății private a instituțiilor publice în dauna altor subiecte de drept, titulare de creanțe certe, lichide și exigibile.

Reluând ideea libertății legiuitorului în a stabili reguli de procedură diferite pentru situații deosebite, acceptăm că în cazul instituțiilor publice debitoare sfera veniturilor și a bunurilor exceptate de la urmărirea pe calea executării silite trebuie

reglementată prin lege altfel decât în cazul altor debitori, persoane fizice sau juridice. Astfel, se impune, în primul rând, exceptarea bunurilor ce constituie proprietatea publică a statului ori a autorităților administrației publice locale, acestea fiind inalienabile. De asemenea, trebuie exceptate resursele financiare și bunurile indispensabile pentru buna funcționare și pentru realizarea scopului și atribuțiilor legale ale instituțiilor publice. Exceptarea, însă, la modul general a tuturor bunurilor din proprietatea privată a instituțiilor publice, precum și a tuturor veniturilor acestora, în mod incontestabil, este contrară dispozițiilor constituționale referitoare la ocrotirea în mod egal de lege a proprietății private, indiferent de titular.

Judecător,
Kozsokár Gábor

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, precum și pentru stabilirea unor măsuri privind organizarea și funcționarea Comisiei speciale de retrocedare

În temeiul art. 107 din Constituție, al art. 2 alin. (1) și (3), precum și al art. 5¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, cuprinse în anexa nr. 1.

Art. 2. — (1) Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se înființează Comisia specială de retrocedare.

(2) Se aprobă componența Comisiei speciale de retrocedare, prevăzută în anexa nr. 2, precum și regulamentul de organizare și funcționare al acesteia, prevăzut în anexa nr. 3.

(3) Pentru exercițiul bugetar al anului 2002 vor fi prevăzute în bugetul Ministerului Administrației Publice fondurile necesare în vederea desfășurării activității Comisiei speciale de retrocedare.

(4) Cheltuielile de personal, pentru cazare, transport și diurnă, ocazionate de deplasările în teritoriu dispuse de Comisia specială de retrocedare, vor fi suportate de fiecare autoritate al cărei membru este desemnat în comisie.

Art. 3. — Ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, precum și unitățile implicate în restituirea în natură sau acordarea despăgubirilor prevăzute de lege vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentei hotărâri.

Art. 4. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 1.139/2000 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și funcționarea Comisiei speciale de retrocedare a unor bunuri care au aparținut cultelor religioase din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 28 noiembrie 2000, precum și Hotărârea Guvernului nr. 967/2000 privind constituirea Comisiei speciale de retrocedare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 24 octombrie 2000.

Art. 5. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul administrației publice,

Octav Cozmâncă

Autoritatea pentru urmărirea aplicării unitare a Legii nr. 10/2001

Adrian Mărășoiu,

secretar de stat

Ministrul culturii și cultelor,

Răzvan Theodorescu

Ministrul finanțelor publice,

Mihai Nicolae Tănăsescu

Ministrul pentru coordonarea

Secretariatului General al Guvernului,

Petru Șerban Mihăilescu

București, 17 octombrie 2002.
Nr. 1.164.

NORME METODOLOGICE

de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002

Ordonanța de urgență*):

„Art. 1. — (1) Imobilele care au aparținut cultelor religioase din România și au fost preluate în mod abuziv, cu sau fără titlu, de statul român, de organizațiile cooperatiste sau de orice alte persoane juridice în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, altele decât lăcașele de cult, compuse din construcții împreună cu terenul aferent, existente în natură, se retrocedază foștilor proprietari, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Sunt *imobile*, în sensul prezentei ordonanțe de urgență, construcțiile împreună cu anexele acestora și terenurile aferente lor, cu oricare dintre destinațiile avute la data preluării în mod abuziv, precum și bunurile mobile devenite imobile prin încorporare în aceste construcții.

(3) Prin *centru de cult* se înțelege instituția, cu sediul în România, care coordonează toate unitățile locale ale unui cult religios. Prin *centru eparhial* se înțelege instituția care are jurisdicție asupra unui număr de unități locale de cult situate într-o anumită zonă geografică a țării.

(4)**)

(5) În toate cazurile cererile de retrocedare a imobilelor prevăzute la alin. (1) se pot depune la Comisia specială de retrocedare, prevăzută de prezenta ordonanță de urgență, în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a legii de aprobare a acesteia. După acest termen nu se mai pot formula cereri de restituire sau de retrocedare. Actele doveditoare ale drepturilor solicitate se pot depune în termenul util stabilit de comisie.

(6) În cazul în care imobilele care fac obiectul cererilor de retrocedare sunt afectate unor activități de interes public din învățământ și cercetare, sănătate sau sunt destinate funcționării unor așezăminte social-culturale, sedii ale partidelor politice legal înregistrate, misiuni diplomatice, oficii consulare, reprezentanțe ale organizațiilor internaționale interguvernamentale acreditate în România, solicitantul retrocedării poate opta pentru:

a) restituirea numai a nudei proprietăți, caz în care imobilul respectiv își va păstra afecțatiunea pe o perioadă de până la 5 ani de la data deciziei de retrocedare. În această perioadă proprietarul este scutit de plata impozitului pe proprietate și, totodată, va fi beneficiarul unei chirii în cuantumul stabilit prin hotărâre a Guvernului. În acest interval plata cheltuielilor de întreținere aferente imobilului respectiv revine utilizatorilor;

b) acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent, în condițiile Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

(7) O dată cu imobilele retrocedate în natură se restituie și acele bunuri mobile destinate, la data preluării, funcționării cultului, dacă acestea au fost preluate împreună cu imobilul respectiv și dacă acestea mai există la data depunerii cererii de retrocedare. Deținătorul actual al imobilului, la solicitarea și în prezența reprezentantului cultului religios care a depus cererea de retrocedare, va proceda la efectuarea inventarului bunurilor mobile existente în imobil, în termen de 30 de zile de la data depunerii cererii de retrocedare. În cazul nerespectării acestui termen se va urma procedura prevăzută la art. 42 alin. (2)—(4) din Legea nr. 10/2001.“

Norme metodologice:

1. Sunt considerate abuzive acele preluări de proprietate, cu privire la imobile aparținând cultelor religioase, care s-au produs în temeiul sau ca efect al unor acte normative ori administrative emise în intervalul 6 martie 1945—22 decembrie 1989, denumit în continuare perioada de referință, dacă nu s-au acordat despăgubiri juste și echitabile în raport cu perioada preluării. În cazul în care s-au plătit despăgubiri, dar acestea sunt considerate neîndestulătoare, restituirea în natură sau, după caz, acordarea celorlalte măsuri reparatorii prevăzute de Legea nr. 10/2001 este condiționată de restituirea despăgubirilor primite sau de scăderea valorii acestora, după caz, în condițiile stabilite de aceeași lege.

2. Sunt considerate abuzive și preluările fără titlu ale imobilelor care au aparținut cultelor religioase în perioada de referință a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000.

3. Nu sunt considerate abuzive acele preluări efectuate în temeiul unui titlu emis în perioada de referință care urmăreau repunerea în situația juridică anterioară Dictatului de la Viena.

4. Nu pot face obiectul retrocedării lăcașele de cult, respectiv bisericile, mănăstirile, sinagogile, moscheile, templele sau orice alte construcții care sunt destinate oficerii de slujbe religioase. Calificarea ca lăcaș de cult se face de către Comisia specială de retrocedare în urma analizei situației fiecărui caz.

5. Pot face obiectul retrocedării numai acele construcții care existau fizic la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000.

6. Prin sintagma teren aferent se înțelege suprafața de teren afectată utilizării construcției retrocedabile în limita împrejuririlor existente.

7. Nu fac obiectul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 terenurile agricole situate în extravilanul localităților, deoarece acestea fac obiectul legilor speciale de restituire din domeniul fondului funciar.

8. Comisia specială de retrocedare are plenitudine de competență în soluționarea fazei administrative a cererilor de retrocedare, cu privire la calificarea preluărilor ca fiind abuzive sau nu, la calificarea preluărilor ca fiind cu titlu sau fără titlu.

9. Cererile de retrocedare pot fi depuse la Comisia specială de retrocedare până la data de 31 ianuarie 2003. Termenul prevăzut de art. 1 alin. (5) prima teză din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, introdus prin Legea nr. 501/2002, este un termen de decădere. Neexercitarea dreptului conferit de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 înăuntrul termenului stabilit are ca principală consecință pierderea dreptului subiectiv la acțiune cu privire la revendicarea oricăror imobile de natură celor prevăzute la art. 1 alin. (1) și (2) din aceeași ordonanță de urgență.

10. Calificarea incidenței prevederilor art. 1 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, introdus prin Legea nr. 501/2002, revine Comisiei speciale de retrocedare. În aceste cazuri Comisia specială de retrocedare va comunica solicitantului această calificare și îl va invita să opteze pentru una dintre variantele prevăzute la lit. a) și b), iar în cazul optării pentru varianta prevăzută la lit. b), să precizeze măsurile reparatorii prin echivalent, prevăzute de Legea nr. 10/2001, de care acesta dorește să beneficieze.

11. Prin sintagma acte doveditoare prevăzută la art. 1 alin. (5) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, introdus prin Legea nr. 501/2002, se înțelege:

a) orice înscrisuri care atestă dreptul de proprietate al solicitantului asupra imobilului, la data preluării abuzive (act de vânzare-cumpărare, tranzacție, donație, extras de carte funciară, act sub semnătură privată etc.);

*) Este reprodus textul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 501/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 31 iulie 2002.

***) Alin. (4) a fost abrogat prin Legea nr. 501/2002.

b) orice acte juridice sau declarații care permit încadrarea preluării ca fiind abuzivă, cu titlu sau fără titlu;

c) orice acte care întemeiază prezumția existenței dreptului de proprietate al solicitantului asupra imobilului, la data preluării abuzive (extras de carte funciară, istoric de rol fiscal, procesul-verbal întocmit cu ocazia preluării, orice act emanând de la o autoritate din perioada de referință, care atestă direct sau indirect faptul că bunul respectiv aparține solicitantului, pentru mediul rural — extras de pe registrul agricol);

d) acte care permit recunoașterea calității de beneficiar al retrocedării (actul de înființare, dovada continuării sau reluării activității cultului religios);

e) expertize judiciare sau extrajudiciare de care solicitantul înțelege să se prevaleze în susținerea cererii sale;

f) orice acte sau înscrisuri pe care solicitantul înțelege să le folosească în dovedirea cererii sale.

12. Se admit numai copii legalizate sau certificate de pe actele doveditoare referitoare la proprietate și la calitatea de cult religios îndreptățit la retrocedare.

13. Pentru anumite situații complexe Comisia specială de retrocedare, în virtutea plenitudinii de competență, poate dispune elaborarea, de către istorici și/sau juristi cu experiență, de rapoarte și informări cu privire la evoluția istorică și juridică a preluării respective. De asemenea, Comisia specială de retrocedare poate efectua audieri ale unor persoane avizate care pot furniza informații utile și poate dispune deplasări la locul situării imobilului ale unor specialiști și întocmirea unor note de constatare. Actele întocmite cu ocazia efectuării acestor proceduri sunt considerate acte doveditoare pentru soluționarea fazei administrative a retrocedării.

14. În cazul în care doi solicitanți pretind a fi reprezentanții aceluiași cult îndreptățit la retrocedare, soluționarea cererilor de retrocedare se va face numai după expirarea termenului prevăzut la art. 1 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, introdus prin Legea nr. 501/2002.

15. În cazul în care solicitantul retrocedării optează pentru restituirea nudei proprietăți conform prevederilor art. 1 alin. (6) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, introdus prin Legea nr. 501/2002, starea de nudă proprietate va exista până la punerea în posesie, dar nu mai mult de 5 ani.

16. Măsurile reparatorii prin echivalent, prevăzute la art. 1 alin. (6) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, introdus prin Legea nr. 501/2002, vor consta în compensarea cu alte bunuri ori servicii oferite în echivalent de deținătorul actual al imobilului, în acordarea de acțiuni la societăți comerciale tranzacționate pe piața de capital, de titluri de valoare nominală folosite exclusiv în procesul de privatizare sau de despăgubiri bănești. Aceste măsuri reparatorii pot fi combinate.

17. Prin cheltuieli de întreținere, în sensul ordonanței de urgență, se înțelege cheltuielile necesare și utile pentru buna funcționare a activităților desfășurate în imobilul respectiv și de natură a conserva aceeași stare a imobilului de la data restituirii nudei proprietăți până la punerea în posesie.

Efectuarea unor lucrări de înlocuire sau de schimbare a rețelei de canalizare, a instalației de alimentare cu apă, inclusiv obiectele sanitare, a instalației de încălzire centrală sau a sobelor de încălzire, înlocuirea tâmplăriei de lemn uzate — uși și ferestre, repararea șarpantei, a învelitorii, a jgheburilor și burlanelor, precum și retencuirea pereților interiori sau exteriori se pot face numai cu acordul nudului proprietar.

18. În categoria bunurilor destinate funcționării cultului, în sensul prevederilor art. 1 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, introdus prin Legea nr. 501/2002, se includ utilajele, instalațiile, precum și dotările aferente existente în imobil la data preluării acestuia.

Restituirea acestora o dată cu imobilul solicitat se va face numai în măsura în care acestea mai există fizic la data depunerii cererii de retrocedare.

Ordonanța de urgență:

„Art. 2. — (1) În scopul verificării îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 1 se va constitui, prin hotărâre a Guvernului, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a pre-

zentei ordonanțe de urgență, Comisia specială de retrocedare, care va fi formată din:

a) un reprezentant din partea Ministerului Culturii și Cultelor;

b) un reprezentant din partea Ministerului Justiției;

c) un reprezentant din partea Ministerului Administrației Publice;

d) un reprezentant din partea Ministerului Finanțelor Publice;

e) un reprezentant din partea Secretariatului General al Guvernului.

(2) Membrii Comisiei speciale de retrocedare vor fi nominalizați de conducătorul autorității din care aceștia fac parte. La lucrările Comisiei speciale de retrocedare va lua parte, cu statut de invitat, și un reprezentant din partea cultului religios solicitant, pentru a susține cererea.

(3) Atribuțiile și regulamentul de organizare și funcționare ale Comisiei speciale de retrocedare vor fi stabilite prin hotărâre a Guvernului, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(4) Secretariatul Comisiei speciale de retrocedare va fi asigurat de Ministerul Administrației Publice.

(5) Comisia specială de retrocedare va analiza documentația prezentată de solicitanți pentru fiecare imobil și va dispune, prin decizie motivată, retrocedarea imobilelor solicitate de cultele religioase sau, după caz, respingerea cererii de retrocedare, dacă se apreciază că aceasta nu este întemeiată.

(6) Deciziile Comisiei speciale de retrocedare vor putea fi atacate cu contestație la instanța de contencios administrativ în a cărei rază teritorială este situat imobilul solicitat, în termen de 30 de zile de la comunicarea acestora. Hotărârea pronunțată de instanța de contencios administrativ este supusă căilor de atac potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 29/1990.”

Norme metodologice:

1. Dacă o dată cu cererea de retrocedare s-au depus acte doveditoare și solicitantul precizează în mod expres faptul că nu mai are alte probe de administrat, Comisia specială de retrocedare va dispune prin decizie motivată asupra cererii solicitantului, în termen de 60 de zile de la data depunerii acesteia.

2. În cazul în care se apreciază că documentația este incompletă și este necesară completarea acesteia, termenul de 60 de zile curge de la data depunerii actelor suplimentare solicitate de Comisia specială de retrocedare.

Ordonanța de urgență:

„Art. 3. — (1) Cererile de retrocedare se depun, prin centrul eparhial sau, după caz, centrul de cult, la Comisia specială de retrocedare.

(2) Pentru fiecare imobil solicitantul va pune la dispoziție Comisiei speciale de retrocedare, în vederea stabilirii dreptului de proprietate asupra imobilelor, actele sau orice alte dovezi necesare pentru stabilirea calității de fost proprietar, în condițiile ce se vor stabili prin regulamentul prevăzut la art. 2 alin. (3).“

Norme metodologice:

1. Cererea de retrocedare se va face pentru fiecare imobil solicitat și va cuprinde cel puțin următoarele elemente:

— denumirea și sediul solicitantului, indicarea actului de înființare sau de recunoaștere, după caz;

— datele de identificare și puterile acordate reprezentantului solicitantului;

— datele de identificare a imobilului solicitat la retrocedare (construcția și terenul aferent);

— indicarea actelor doveditoare de care solicitantul înțelege să se prevaleze în susținerea cererii;

— dacă este posibil, desemnarea opțiunilor prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000;

— indicarea adresei poștale certe la care urmează să se facă comunicările oficiale.

2. Cererile de retrocedare se depun la secretariatul Comisiei speciale de retrocedare care funcționează în cadrul Autorității pentru urmărirea aplicării unitare a Legii nr. 10/2001, cu sediul în

municipiul București, str. Smârdan nr. 3, sectorul 3. Cererile de retrocedare pot fi depuse direct prin reprezentantul desemnat de solicitant, ocazie cu care se va elibera o dovadă scrisă în acest sens, sau pot fi transmise și prin poștă, cu confirmare de primire. Documentul eliberat de secretariat sau, după caz, data poștei face deplina dovadă a depunerii cererii de retrocedare la acea dată.

Ordonanța de urgență:

„Art. 4. — (1) Dreptul de proprietate asupra imobilului solicitat se redobândește pe baza deciziei Comisiei speciale de retrocedare sau a hotărârii judecătorești rămase definitive, după caz.

(2) Dispozițiile legale privind protecția chiriașilor, persoane fizice, se aplică în mod corespunzător, fără a putea depăși termenul de 5 ani prevăzut la art. 5 alin. (2).

(3) Pentru imobilele preluate fără titlu, care au destinație de școli, spitale, grădinițe, centre de plasament, aziluri de bătrâni, se vor încheia contracte de închiriere, pe o durată de 5 ani de la data emiterii deciziei de retrocedare, între noii proprietari și utilizatorii acestora. În această perioadă proprietarul este scutit de plata impozitului pe proprietate, iar cheltuielile de întreținere aferente imobilului respectiv se vor suporta de utilizatori. Limitele maxime ale chiriei aferente acestor contracte se vor stabili prin hotărâre a Guvernului, pe categorii de utilizatori.

(4) Litigiile legate de eventualele îmbunătățiri aduse imobilelor care se retrocedează în condițiile prezentei ordonanțe de urgență de către foștii deținători vor fi soluționate între proprietari și chiriași, în condițiile legii.

(5) Despăgubirile bănești se vor acorda în condițiile stabilite de art. 38—40 din Legea nr. 10/2001.“

Norme metodologice:

1. Prin îmbunătățiri aduse imobilelor care se retrocedează se înțelege acele lucrări prin care s-au creat corpuri de clădiri sau extinderi de clădiri. Nu se includ în aceste categorii lucrările de reparații curente, capitale, consolidări, transformări sau modificări structurale.

2. Prevederea art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, care face trimitere la dispozițiile legale privind protecția chiriașilor, se referă la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001. Termenul de 5 ani la care

face trimitere art. 4 alin. (3) începe să curgă de la data creării noii situații juridice a imobilului retrocedat, respectiv de la data emiterii deciziei de retrocedare. Dacă prin procedura administrativă s-a retrocedat în natură un imobil făcând obiectul unui contract de închiriere, noul proprietar poate să mențină în vigoare respectivul contract de închiriere (subrogându-se în drepturile fostului locatar), caz în care termenul de 5 ani curge de la data deciziei de retrocedare, fie poate solicita încheierea unui nou contract de închiriere cu parcurgerea procedurii prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, caz în care termenul noului contract de închiriere începe să curgă de la aceeași dată (data emiterii deciziei de retrocedare).

3. Termenul de 5 ani pentru contractele prevăzute la art. 4 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, modificat prin Legea nr. 501/2002, este un termen maxim. Acest termen poate fi redus dacă entitatea care utilizează imobilul are posibilitatea predării acestuia într-o perioadă mai scurtă.

Ordonanța de urgență:

„Art. 5. — (1) Proprietarii care vor redobândi dreptul de proprietate asupra imobilelor în temeiul prezentei ordonanțe de urgență vor încheia cu deținătorii actuali ai acestor imobile un protocol de predare-preluare, în mod obligatoriu, în termen de 60 de zile de la data rămânerii definitive a deciziei Comisiei speciale de retrocedare, termen după care, dacă protocolul nu a fost semnat, se va încheia în prezența executorului judecătoresc un proces-verbal de constatare unilaterală a preluării imobilului.

(2) Proprietarii vor intra în posesia bunurilor imobile solicitate în termen de cel mult 5 ani de la redobândirea dreptului de proprietate, în cazul imobilelor prevăzute la art. 1 alin. (6) și la art. 4 alin. (2) și (3), în condițiile stabilite de protocolul prevăzut la alin. (1).“

Norme metodologice:

1. Protocolul încheiat în condițiile art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, modificat prin Legea nr. 501/2002, între proprietarul care a redobândit dreptul de proprietate și deținătorii actuali ai acestor imobile va cuprinde și datele referitoare la starea fizică a imobilului, la instalațiile existente în clădiri, precum și alte date de identificare referitoare la starea clădirii.

2. Restituirea în natură a imobilelor preluate abuziv se face în starea în care se află acestea la data întocmirii protocolului și libere de orice sarcini.

ANEXA Nr. 2

COMPONENȚA

Comisiei speciale de retrocedare

1. Comisia specială de retrocedare va fi formată din următorii membri:

a) Mărășoiu Adrian — secretar de stat la Ministerul Administrației Publice, președinte al Comisiei speciale de retrocedare;

b) Silviu Clim — consilier la Ministerul Justiției;

c) Ștefan Ioniță — director general la Ministerul Culturii și Cultelor;

d) Nicoleta Iacob — consilier juridic la Ministerul Finanțelor Publice;

e) Attila Marko — subsecretar de stat la Secretariatul General al Guvernului.

2. Înlocuirea membrilor Comisiei speciale de retrocedare se face prin decizie a primului-ministru.

ANEXA Nr. 3

REGULAMENT

privind organizarea și funcționarea Comisiei speciale de retrocedare a unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Obiectul prezentului regulament îl constituie organizarea, funcționarea, competențele, precum și dotarea Comisiei speciale de retrocedare a unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, denumită în continuare *Comisie*.

(2) Prezentul regulament stabilește, în condițiile legii, procedurile de retrocedare a imobilelor care au aparținut cultelor religioase din România și care au fost preluate în mod abuziv, cu sau fără titlu, de statul român, de organizațiile cooperatiste sau de orice alte persoane juridice în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

(3) Comisia are sigiliu propriu.

Organizarea, funcționarea și competențele Comisiei

Art. 2. — (1) Președintele Comisiei este reprezentantul Ministerului Administrației Publice.

(2) Vicepreședintele Comisiei va fi desemnat la prima ședință, prin votul majorității membrilor acesteia.

Art. 3. — Comisia funcționează la sediul Autorității pentru urmărirea aplicării unitare a Legii nr. 10/2001, situat în municipiul București, str. Smârdan nr. 3, sectorul 3.

Art. 4. — (1) Secretariatul tehnic al Comisiei va fi asigurat de Ministerul Administrației Publice prin Autoritatea pentru urmărirea aplicării unitare a Legii nr. 10/2001, care pune la dispoziție spațiul, personalul și serviciile administrative necesare în vederea bunei desfășurări a activității Comisiei și secretariatului tehnic al acesteia.

(2) Componenta, organizarea și atribuțiile secretariatului tehnic al Comisiei vor fi stabilite prin ordin al președintelui Autorității pentru urmărirea aplicării unitare a Legii nr. 10/2001.

Art. 5. — (1) După primirea cererilor de retrocedare și a documentațiilor aferente imobilelor deținute de statul român sau de unitățile administrativ-teritoriale, președintele Comisiei sau, în lipsa acestuia, vicepreședintele fixează un termen în vederea analizării și soluționării cererilor cultelor religioase depuse la secretariatul tehnic al Comisiei.

(2) În vederea soluționării cererilor depuse Comisia solicită toate actele sau orice alte dovezi necesare pentru stabilirea calității de proprietar sau, după caz, pentru efectuarea de

expertize ale căror costuri vor fi suportate de centrul eparhial sau de centrul de cult solicitant.

(3) La termenul fixat este invitat să participe un reprezentant al cultului religios respectiv, în vederea susținerii cererii de retrocedare în baza documentelor legale prezentate.

Art. 6. — Comisia va lucra în ședință cu minimum 4 membri și va decide cu o majoritate de 3 voturi.

Art. 7. — (1) Comisia își desfășoară lucrările săptămânal și ori de câte ori este necesar, la convocarea președintelui sau, în lipsa acestuia, a vicepreședintelui.

(2) Comisia dispune, printr-o decizie motivată, cu privire la cererea cultului religios respectiv.

(3) Forma și conținutul deciziei se stabilesc de Comisie.

Art. 8. — (1) Decizia poate fi atacată în condițiile art. 2 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată și modificată prin Legea nr. 501/2002.

(2) Hotărârea pronunțată de instanța de contencios administrativ este supusă căilor de atac, potrivit prevederilor art. 2 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, aprobată și modificată prin Legea nr. 501/2002.

(3) Comisia este reprezentată în instanță prin persoane desemnate de președintele Autorității pentru urmărirea aplicării unitare a Legii nr. 10/2001.

Art. 9. — Decizia Comisiei sau, după caz, hotărârea judecătorească rămasă definitivă constituie titlu de proprietate.

ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI

CONSILIUL CONCURENȚEI

DECIZIA Nr. 264 din 4 iulie 2002

Comisia Consiliului Concurenței,

I. în baza:

1. Decretului nr. 1.075/2001 privind numirea membrilor Consiliului Concurenței;
2. Legii concurenței nr. 21/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 30 aprilie 1996;
3. Regulamentului de organizare, funcționare și procedură al Consiliului Concurenței, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 bis din 25 martie 1997, cu modificările ulterioare;
4. Regulamentului pentru aplicarea prevederilor art. 5 și 6 din Legea concurenței nr. 21/1996 privind practicile anticoncurențiale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 bis din 9 iunie 1997;
5. Instrucțiunilor cu privire la definirea pieței relevante, în scopul stabilirii părții substanțiale de piață, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 bis din 4 aprilie 1997;
6. investigației declanșate în dosarul RG—1.035 din 8 octombrie 1999 prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 102/1999;
7. prevederilor Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. 168 din 14 mai 2002, prin care s-a finalizat investigația;
8. Ordinului președintelui Consiliului Concurenței nr. 101/2002, prin care s-a stabilit componența comisiei care va decide cuantumul amenzilor aplicate pentru practicile anticoncurențiale săvârșite de către Societatea Comercială „Global One Communications Holding BV” — Olanda și de către Societatea Națională de Telecomunicații „Romtelecom” — S.A.,

II. având în vedere:

1. dispozițiile Deciziei Plenului Consiliului Concurenței nr. 168 din 14 mai 2002
 - 1.1. Prin această decizie Plenul Consiliului Concurenței a stabilit că „Global One Communications Holding BV”⁽¹⁾ (denumită în continuare *GOCH BV*) și Societatea Națională de Telecomunicații „Romtelecom” — S.A.⁽²⁾ (denumită în continuare *ROMTELECOM*) se fac vinovate de încălcarea dispozițiilor art. 5 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996 prin încheierea unui acord de asociere materializat în crearea unei noi societăți „Global One Communications Romania” — S.A.⁽³⁾ (denumită în continuare *GOCR*) și de stipularea în contractul de societate al acestuia a clauzei de nonconconurență conform căreia cele două societăți-mamă se obligau una față de cealaltă să nu facă concurență, direct sau indirect, noii societăți înființate, atât timp cât vor deține acțiuni ale acestei societăți și pe o durată de 5 ani de la data la care vor înceta să fie acționari.
 - 1.2. Concret, clauza contractuală de nonconconurență avea următorul conținut: „Părțile își interzic, începând de la semnarea prezentului contract, crearea sau participarea indiferent sub ce formă în domeniul de activitate al societății efective sau programate pe termen scurt, direct sau indirect în România, în societăți concurente celei care face obiectul prezentului contract. Părțile la prezentul contract își interzic, de asemenea, să facă concurență, direct sau indirect, societății atâta vreme cât vor deține acțiuni ale acestei societăți și pe o durată de 5 ani de la data la care vor înceta să fie acționari.”

¹ Sediul: Olanda, Hoofddorp, Strawinskyaan 2001, 1077zz, Amsterdam; nr. de înregistrare la Registrul Comerțului Amsterdam: 33276922.

² Sediul social: Bd. Libertății nr. 14, sectorul 5, București; nr. de înregistrare la Oficiul registrului comerțului: J/40/8926/1997.

³ Sediul social: bd. Dimitrie Pompei nr. 9—9A, sectorul 2, București 72326; nr. de înregistrare la Oficiul registrului comerțului: J/40/1971/1993.

1.3. GOCR a fost înființată ca societate pe acțiuni la data de 1 februarie 1993, având ca acționar majoritar firma „Transpac” — S.A. (99,44%). Regia Autonomă „Romtelecom” deținea — la data înființării GOCR — 0,04% din capitalul social. La aceeași dată (1 februarie 1993), în baza unei convenții de cooperare încheiate între TRANSPAC — S.A. și Regia Autonomă „Romtelecom”, TRANSPAC — S.A. a cesionat către ROMTELECOM 48,94% din capitalul social al GOCR.

Durata acestei convenții era de 10 ani de la semnare, cu posibilitatea prelungirii în mod tacit pentru o perioadă similară, în situația în care nici una dintre părți nu o rezilia. Pe cale de consecință, această convenție expira la data de 1 februarie 2003, dacă părțile contractante nu o prelungeau în mod tacit.

Ulterior, în cursul lunii ianuarie 1996, au avut loc 3 operațiuni de cesionare de acțiuni ale GOCR, în urma cărora acționarul majoritar TRANSPAC — S.A. (ce deținea 50,5% din capitalul social al GOCR) a fost înlocuit, pe rând, de către COGECOM — Franța (5 ianuarie), ATLAS — Belgia (18 ianuarie) și, în final, de către GOCH BV — Olanda (31 ianuarie). În perioada 31 ianuarie 1996 — 5 aprilie 2001 structura capitalului social al GOCR a fost următoarea:

- GOCH BV — 50,5%;
- ROMTELECOM — 48,98%;
- 3 persoane fizice — 0,52%.

1.4. Raportul de investigație a analizat dacă operațiunea de asociere dintre ROMTELECOM și GOCH BV reprezintă o operațiune de concentrare economică sau o înțelegere ce cade sub incidența art. 5 din Legea nr. 21/1996. În urma analizei s-a demonstrat că GOCR nu a fost o societate în comun concentrată, deoarece a fost controlată de către acționarul majoritar GOCH BV; pe cale de consecință, clauza de nonconurență nu a reprezentat o restricție auxiliară unei concentrări economice.

1.5. Pe baza criteriilor sugerate de către Comisia Europeană, s-a analizat dacă cele două societăți-mamă ale GOCR, părți într-o altă societate, sunt potențial concurente; în Comunitatea Europeană, pentru a evalua dacă două societăți-mamă, părți într-o nouă societate, sunt potențial concurente și dacă înființarea noii societăți este calea aleasă de societățile-mamă pentru a-și extinde activitățile pe o nouă piață a produsului, principalul aspect de care se ține seama este acela dacă ele deja operează pe o piață a produsului învecinată cu piața pe care activează societatea-fiică, fapt ce le-ar îndreptăți să intre pe noua piață în mod independent și nu prin asociere. S-a demonstrat că cele două societăți-mamă ale GOCR, care și-au asumat reciproc obligația de nonconurență față de societatea nou-creată, au activități semnificative pe piețe învecinate cu piața societății GOCR; aceste piețe sunt cele ale serviciilor de telefonie fixă și mobilă, pe care ambele societăți-mamă erau prezente fie direct, fie prin intermediul unor filiale sau al altor societăți din cadrul grupului din care fac parte. Aceste piețe au o importanță semnificativă comparativ cu piața societății nou-create GOCR.

ROMTELECOM este operatorul național de telecomunicații din România care beneficiază de exclusivitate în ceea ce privește telefonie fixă în România și este unicul deținător al infrastructurii de telecomunicații din România, pe care o închiriază societăților ce activează pe piața transmisiei de date. Postprivatizare — decembrie 1998 — societatea care deține controlul asupra ROMTELECOM este OTEROM, ce are ca acționar firma OTE — Grecia. Această companie a instalat și operează mai multe rețele pentru furnizarea serviciilor de transmisiuni date, conectivitate și acces pe teritoriul Greciei și este acționarul principal (peste 80% din capitalul social) al companiei OTENET, ce furnizează servicii Internet pe teritoriul Greciei.

Totodată, GOCH BV a fost înființată ca societate în comun de către France Telecom, Deutsche Telekom și Sprint ca un „vehicul” prin care acestea să pătrundă pe piața europeană a serviciilor de comunicații date, serviciilor cu valoare adăugată și Internet. Ulterior Deutsche Telekom și Sprint s-au retras, iar France Telecom (denumit în cele ce urmează FT) a rămas unicul acționar. Până la liberalizarea pieței de telecomunicații din Franța, ce a avut loc la 1 ianuarie 1998, FT a fost operatorul național de telecomunicații din Franța.

GOCH BV și, prin intermediul său, FT este prezent pe piața definită în speță în calitate de acționar majoritar și deținător al controlului unic asupra GOCR. Dar FT este prezent pe piața românească de telecomunicații și prin intermediul Societății Comerciale „MobilRom” — S.A.⁴⁾ Deși GOCR a menționat că nu a existat interes din partea societății-mamă străine sau a oricărei alte societăți străine din cadrul grupului FT din care aceasta face parte de a intra pe piața relevantă românească pe cont propriu sau printr-un alt parteneriat, s-a demonstrat că „MobilRom” — S.A., societate membră a grupului FT, a solicitat și a obținut „Licența pentru instalarea, operarea și întreținerea unei rețele naționale publice pentru comunicații date”, dar nu a desfășurat activitate de transmisiuni date datorită clauzei de nonconurență, subiect al analizei. În acest context, fiind cunoscută opinia ROMTELECOM de a pune capăt acestei clauze, rezultă că există un interes și din partea celeilalte societăți-mamă, FT, de a intra pe piața relevantă și printr-o altă societate — „MobilRom” — S.A.

Pe de altă parte, ROMTELECOM, în noua sa structură de acționariat, deci cu firma grecească OTE, deținătoare a controlului și în calitate de operator național de telecomunicații, are potențialul de a intra pe piața transmisiei de date și a serviciilor Internet. ROMTELECOM a precizat în acest sens că intenționează să investească în cursul unui an 24 de milioane dolari S.U.A., în vederea dezvoltării propriei rețele de date, fapt ce ar contribui la dezvoltarea concurenței pe piața românească a transmisiei de date (9 milioane dolari S.U.A. pentru modernizarea infrastructurii existente în tehnologia de comutare de pachete Asynchronous Transfer Mode — ATM etc.).

1.6. ROMTELECOM, ulterior privatizării, dispunea de resursele financiare, de know-how și de personal calificat pentru a presta servicii în domeniu prin intermediul societății-mamă OTE, care a instalat și operează rețele pentru furnizarea serviciilor de transmisiuni date, conectivitate și acces pe teritoriul Greciei: Hellaspac I și II (servicii X25, FR), Hellascom (linii închiriate digitale), servicii de tip ATM. Deci, uzând de acestea, ROMTELECOM putea îmbunătăți mediul concurențial dacă nu ar fi fost ținută de obligația de nonconurență din contractul de societate al GOCR.

1.7. În concluzie, GOCH BV (și, prin intermediul său, FT) și ROMTELECOM (OTE) erau potențiali concurenți, având activități substanțiale — prin societățile-mamă — în domenii similare, având capacitatea tehnologică și financiară pentru a intra pe piața relevantă și în nume propriu, fapt ce ar fi dus la o îmbunătățire a mediului concurențial.

Prin urmare, fiind potențiali concurenți, decizia lor de a se asocia într-o nouă societate comercială, în care aceștia cooperează, afectează concurența și cade sub incidența art. 5 alin. (1) din Legea nr. 21/1996.

Potrivit principiului *accessorium sequitur principale*, și înțelegerea de nonconurență dintre GOCH BV și ROMTELECOM cade sub incidența art. 5 alin. (1) din aceeași lege.

1.8. Operațiunea de înființare de către 2 potențiali concurenți a unei societăți comerciale în care aceștia cooperează și, pe cale de consecință, clauza de nonconurență nu au putut beneficia de exceptare de la interdicția prevăzută la art. 5 alin. (1) din Legea nr. 21/1996, conform art. 5 alin. (2) și (4) din același act normativ.

⁴⁾ Sediul: Calea Dorobanților nr. 135—145, sectorul 1, București.

1.9. Piața serviciului

Serviciul care definește piața în acest caz este serviciul de transmisii date prin comutarea de pachete. Protocoalele ce pot fi utilizate pentru transmisia datelor prin pachete sunt: X25, Frame Relay (FR), Transmission Control Protocol/Internet Protocol (TCP/IP), Asynchronous Transfer Mode (ATM).

Avându-se în vedere, pe de o parte, faptul că GOCR operează în principal o rețea națională de transmisii date, bazată pe protocolul X25, dar furnizează și servicii Internet (bazate pe protocolul TCP/IP), s-a abordat problema substituibilității transmisiei de date prin protocolul X25 cu cea prin protocolul TCP/IP, cu următoarea distincție: substituibilitate din punct de vedere al ofertei și substituibilitate din punct de vedere al cererii pentru aceste servicii.

1.10. În urma acestei analize s-a constatat că — din punct de vedere al ofertei — există substituibilitate potențială între serviciile de transmisie de date tradiționale — X25 — și serviciile Internet.

Din punct de vedere al cererii (clienților, consumatorilor), cerințele anumitor consumatori — companiile mari care generează un volum mare de date și în mod regulat — sunt satisfăcute de protocoale mai avansate de transmisie decât X25, cum ar fi TCP/IP. Mai mult, un client face distincție între transmiterea/primirea de date printr-o rețea separată și prin Internet din motive legate atât de viteza de transmitere, cât mai ales de asigurarea confidențialității transmisiei. Deci necesitățile clienților sunt diferite: companiile care au nevoie de un nivel înalt de securizare apelează la serviciile de date X25. Furnizorul de servicii garantează niveluri minime de calitate a serviciilor de telecomunicații, dar nu oferă posibilitatea de „a naviga” către surse de informații — servere — decât ca opțiune suplimentară. Serviciile Internet presupun acces la o rețea deschisă, acces la informații de pe servere din toată lumea, un mediu slab securizat; informațiile critice sunt securizate. Nu se garantează niveluri de calitate, iar furnizorul nu își asumă responsabilități asupra conținutului informației vehiculate sau asupra integrității acestora. Sunt servicii care satisfac necesitățile de comunicare cu exteriorul ale companiilor, dar și ale persoanelor fizice.

De asemenea, o diferențiere mai accentuată a utilizării Internetului față de celelalte servicii cuprinse în activitatea de transmisii de date se realizează cu precădere la nivelul utilizatorilor de tip consumer (persoane fizice sau Small Home Office), utilizatori care fac apel mai ales la consultarea de baze de date, inclusiv World Wide Web⁵⁾.

În acest context trebuie menționat că Ministerul Comunicațiilor emite licențe de operare separat pentru furnizorii serviciilor de transmisii date, iar pentru furnizorii accesului la serviciile Internet este necesară obținerea unei autorizații pentru servicii cu valoare adăugată. Dacă un operator deține licența de operare pentru transmisii date și dorește să ofere și servicii Internet, trebuie să obțină o autorizație separată pentru acest serviciu.

1.11. În concluzie, în ceea ce privește cererea, există o distincție între serviciile de transmisie date tradiționale — X25 — și serviciile Internet din punct de vedere al volumului de date transmis și al confidențialității transmisiei. Această definire a pieței produsului prin prisma substituibilității serviciului de date X25 cu TCP/IP a fost susținută și de către alți operatori.

Având în vedere aceste aspecte, deși fac parte din aceeași piață a produsului — transmiterea de date prin comutarea de pachete — au fost tratate distinct serviciile de date tradiționale — X25 (numite în continuare *servicii de transmisii date*) și serviciile Internet.

1.12. Piața relevantă geografică a fost definită ca fiind cea națională (teritoriul României), întrucât atât serviciul de date X25, cât și serviciul Internet sunt furnizate la nivel național, GOCR având punct de prezență în fiecare reședință de județ.

1.13. Prin intermediul acestei clauze de nonconurență s-a creat o barieră artificială la intrarea pe o piață caracterizată de investiții mari și puternic specializată; această barieră a împiedicat intrarea celor 2 potențiali concurenți — ROMTELECOM și GOCH BV — în mod individual pe piață și nu prin asociere, fapt ce ar fi dus la o îmbunătățire a mediului concurențial.

2. Dispozițiile art. 56 din Legea concurenței nr. 21/1996

Conform dispozițiilor art. 56 teza a 2-a lit. a) din Legea nr. 21/1996, încălcarea art. 5 alin. (1) din aceeași lege se sancționează cu amendă de la 5.000.000 lei la 250.000.000 lei, iar pentru agenții economici cu o cifră de afaceri de peste 2.500.000.000 lei, cu amendă în sumă de până la 10% din cifra de afaceri.

Având în vedere că cifra de afaceri realizată de ROMTELECOM în anul 2001 a fost de 24.527.400.593.000 lei, deci a depășit pragul de 2.500.000.000 lei, rezultă că amendă ce va fi aplicată ROMTELECOM pentru încălcarea art. 5 alin. (1) din Legea nr. 21/1996 va reprezenta până la 10% din cifra de afaceri.

3. Prevederile Normelor privind individualizarea și dozarea sancțiunilor prevăzute la art. 55 și 56 din Legea concurenței nr. 21/1996, emise în aplicarea art. 57 din Legea concurenței nr. 21/1996

Conform acestor norme, la individualizarea sancțiunilor ce vor fi aplicate agenților economici pentru încălcarea prevederilor Legii nr. 21/1996 se va ține seama de următoarele aspecte:

3.1. Impactul și consecințele practicii anticoncurențiale asupra mediului concurențial și asupra consumatorilor: efectul negativ se estimează prin analiza piețelor relevante, a cotei de piață deținute de agentul economic implicat, a duratei practicii anticoncurențiale, a efectelor structurale și/sau conjuncturale ale acesteia.

3.1.1. Durata practicii și efectele acesteia asupra mediului concurențial

GOCH BV (și, prin intermediul său, FT) și ROMTELECOM (OTE) erau potențiali concurenți, având activități substanțiale — prin societățile-mamă — în domenii similare, având capacitatea tehnologică și financiară pentru a intra pe piața relevantă și în nume propriu, fapt ce ar fi dus la o îmbunătățire a mediului concurențial. Afectarea concurenței s-a produs pe piața transmisiei de date, unde la nivelul anului 1999 au existat doar 2 operatori pe piață (dintre care unul și cel mai puternic a fost GOCR, care a avut o cotă de piață de 78%), situația menținându-se practic și la nivelul anului 2000, când — deși mai multe societăți au obținut licențe pentru a presta activitate de transmisii date — acestea nu au operat, practic, pe piață. În acest context în care pe piața transmisiilor de date există doar 2 operatori importanți și în care costurile de intrare pe piață sunt de ordinul zecilor de milioane de dolari, ceea ce poate constitui o barieră la intrare, s-a constatat că, prin împiedicarea ROMTELECOM⁶⁾ de a intra pe piață, mediul concurențial a fost afectat în mod substanțial. Pe cale de consecință, clauza de nonconurență care a operat 8 ani (1993—2001) nu a avut o justificare pentru anii 1999—2000, datorită poziției importante, de lider, pe piața a GOCR, care nu mai avea nevoie de protecție. Afectarea semnificativă a concurenței pe piața transmisiei de date — efect al operării clauzei de nonconurență — s-a produs doar în perioada 1999—aprilie 2001, întrucât doar postprivatizarea ROMTELECOM avea capacitatea de a intra pe această piață. Postprivatizarea ROMTELECOM dispunea de resursele financiare, de know-how și de personal calificat pentru a presta servicii în domeniu prin intermediul societății-mamă OTE.

Deci, prin intermediul clauzei de nonconurență din contractul de societate al GOCR a fost afectată concurența pe piața transmisiei de date în perioada 1999—aprilie 2001, încălcându-se prevederile art. 5 alin. (1) din lege, prin faptul că s-a

⁵⁾ Adresa GOCR/DG/TS/39/01 din 26 februarie 2001, înregistrată la Consiliul Concurenței cu nr. V2—381 din 27 februarie 2001.

⁶⁾ Ținându-se seama de poziția sa de operator național de telecomunicații.

ridicat un obstacol în calea intrării pe această piață, în nume propriu și nu prin cooperare, a celor 2 acționari majoritari ai GOCR — GOCH BV și ROMTELECOM —, ceea ce ar fi crescut gradul de concurență pe piața respectivă. Uzând de resursele financiare, de personalul calificat pentru a presta servicii în domeniu, de echipamentele, experiența și know-how-ul de care dispune postprivatizare, ROMTELECOM putea îmbunătăți mediul concurențial dacă nu ar fi fost ținută de obligația de nonconconurență din contractul de societate al GOCR.

GOCH BV (și, prin intermediul său, FT) și ROMTELECOM (OTE) erau potențiali concurenți, având activități substanțiale — prin societățile-mamă — în domenii similare, având capacitatea tehnologică și financiară pentru a intra pe piața relevantă și în nume propriu, fapt ce ar fi dus la o îmbunătățire a mediului concurențial.

În concluzie, încălcarea prevederilor legale s-a materializat într-o înțelegere pe orizontală, între 2 potențiali concurenți, care a avut ca efect împiedicarea uneia dintre părțile implicate de a intra — în mod individual — pe o piață puternic specializată (piața serviciilor de transmisii de date tradiționale) și caracterizată, în perioada investigației, de un număr foarte mic de concurenți (2). Durata de timp în care clauza de nonconconurență a afectat piața serviciilor de transmisii de date tradiționale a fost de 2 ani.

Având în vedere aceste aspecte, din punct de vedere al gravității, fapta se înscrie în categoria încălcărilor grave ale regulilor concurenței, pe următoarea scară:

- încălcări minore;
- încălcări grave;
- încălcări foarte grave.

Din punct de vedere al perioadei în care clauza de nonconconurență a afectat piața serviciilor de transmisii de date tradiționale — 2 ani — fapta se înscrie în categoria încălcărilor de durată medie ale concurenței, pe următoarea scară:

- încălcări de scurtă durată: în general, mai puțin de 1 an;
- încălcări de durată medie: 1—5 ani;
- încălcări de durată mare: în general, mai mult de 5 ani.

Aceste încadrări au fost realizate avându-se în vedere prevederile Instrucțiunilor Comisiei Europene referitoare la metoda de stabilire a amenzilor impuse conform art. 15(2) din Reglementarea nr. 17/1962 și art. 65(5) din Tratatul ECSC (98/C9/03), publicate în Jurnalul Oficial C 009 din 14 ianuarie 1998⁷⁾.

3.1.2. Cota de piață

Serviciul de transmisii de date

Din datele furnizate la solicitarea Consiliului Concurenței de către Agenția Națională pentru Comunicații și Informatică, respectiv de către Ministerul Comunicațiilor, privind societățile care au obținut licența pentru transmisii de date în anii 1999—2000 (licența fiind obligatorie pentru desfășurarea activității de transmisii de date, conform art. 8 din Legea telecomunicațiilor nr. 74/1996), a reieșit că în anul 1999 au obținut licențe pentru transmisii de date doar 4 societăți. În urma contactării acestora de către Consiliul Concurenței a rezultat că doar două societăți au activat pe piață: GOCR și LOGIC TELECOM, dintre care GOCR a fost cea mai puternică, având o cotă de piață de 78%.

În anul 2000 a reieșit că beneficiau de licențe de transmisii de date 16 societăți comerciale; în urma contactării acestora de către Consiliul Concurenței a rezultat că marea majoritate a acestora furnizau doar servicii acces Internet, iar celelalte, de exemplu GTS, aveau un singur client. Prin urmare, GOCR și-a conservat poziția de lider pe piața transmisiilor de date în anul 2000.

Serviciile Internet

Piața serviciilor Internet a fost și este o piață concurențială, afirmație susținută de faptul că aceste servicii sunt servicii complet liberalizate, a căror furnizare se face în baza Autorizației pentru servicii cu valoare adăugată. Pe această piață a existat și există un număr mare de societăți comerciale care furnizează acest tip de servicii (Internet Service Provider). GOCR a avut o cotă de piață de 7,04%.

Concluzie: Piața serviciilor de transmisii de date tradiționale a fost afectată de existența clauzei de nonconconurență în discuție, existând la nivelul anului 1999 doar 2 concurenți, dintre care GOCR a fost cea mai puternică, situația menținându-se practic și la nivelul anului 2000, când — deși mai multe societăți au obținut licențe pentru a presta activitate de transmisii de date — acestea nu au operat, în fapt, pe piață. În ceea ce privește piața serviciilor de Internet, aceasta a fost o piață concurențială, ea nefiind afectată de existența clauzei de nonconconurență.

3.2. Situația economică și financiară a contravenientului, poziția pe piață, puterea de influențare asupra pieței: situația financiară a agentului economic implicat într-o practică anticoncurențială este caracterizată de cifra de afaceri și de alți indicatori financiari, după caz.

ROMTELECOM

Cifra de afaceri în anul 2001 (anul anterior emiterii deciziei): 24.527.400.593.000 lei

Profit: —

Profit din exploatare: 2.868.664.013.000 lei

Pierdere: 1.593.662.400.000 lei

Ambele societăți comerciale, ROMTELECOM și GOCH BV, au fost prezente pe piața serviciilor de transmisii de date tradiționale și a serviciilor Internet prin intermediul societății pe care au înființat-o — GOCR. În perioada analizată în cursul investigației (1999—2000) GOCR a deținut pe piața serviciilor de transmisii de date tradiționale o cotă de 78%.

3.3. Poziția autorului față de faptă și consecințele acesteia, prin săvârșirea ei din culpă sau cu intenție (constând din fapte și acte anticoncurențiale care au ca scop împiedicarea, denaturarea sau restrângerea concurenței ori cauze care au mai făcut obiectul unor decizii anterioare ale Consiliului Concurenței în care au fost incriminați aceiași agenți economici), amploarea și repetarea acțiunilor anticoncurențiale.

3.3.1. Înființarea GOCR și stipularea, în contractul de societate al acesteia, a clauzei de nonconconurență au avut loc în anul 1993, atunci când Legea concurenței nr. 21/1996 nu era în vigoare, deci nu se poate afirma ca încălcarea legii, la acel moment, a fost săvârșită cu intenție de către cele două părți implicate. În acest context, deși GOCR a fost înființată în 1993, iar clauza de nonconconurență a început să funcționeze de la acea dată, analiza impactului produs de înființarea societății, precum și analiza compatibilității clauzei de nonconconurență cu prevederile Legii nr. 21/1996 au fost efectuate numai pentru perioada 1 februarie 1997 (data intrării în vigoare a Legii nr. 21/1996) — 5 aprilie 2001 (data abrogării clauzei de nonconconurență de către acționarii GOCR și a ieșirii ROMTELECOM din GOCR). În urma acestei analize s-a constatat că afectarea concurenței s-a produs în perioada 1999—2000, pe piața serviciilor de transmisii de date tradiționale, unde la nivelul anului 1999 au

⁷⁾ Art. 15(2) din Reglementarea nr. 17/1962 este similar cu art. 56 din Legea concurenței nr. 21/1996.

existat doar 2 operatori pe piață (dintre care unul și cel mai puternic a fost GOOCR, care a avut o cotă de piață de 78%), situația menținându-se practic și la nivelul anului 2000, când — deși mai multe societăți au obținut licențe pentru a presta activitate de transmisii de date — acestea nu au operat, în fapt, pe piață.

Cu toate acestea, conform art. 2 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Regulamentul pentru aplicarea prevederilor art. 5 și 6 din Legea concurenței nr. 21/1996, privind practicile anticoncurențiale, „Pentru înțelegerile, deciziile de asociere sau practicile concertate, anterioare sau posterioare intrării în vigoare a Legii, care intră sub incidența interdicției prevăzute la art. 5 alin. (1) din lege, [...] se va proceda după cum urmează:

b) pentru a obține dispensă în cazurile individuale de înțelegeri, decizii de asociere ori practici concertate, în condițiile prevederilor art. 5 alin. (2) din lege, agenții economici [...] interesați vor solicita Consiliului Concurenței dispensă în condițiile prezentului regulament. [...]”

3.4. Circumstanțe agravante și/sau circumstanțe atenuante

3.4.1. Circumstanțe atenuante:

— autodenunțarea, explicabilă prin schimbarea, în raport cu momentul semnării contractului de societate al GOOCR (și deci momentul asocierii cu TRANSPAC, devenită ulterior GOCH BV) — februarie 1993 — a structurii acționariatului ROMTELECOM, în urma privatizării acestei societăți. Postprivatizare, cel ce exercită controlul asupra ROMTELECOM nu mai este statul român, ci compania grecească OTEROM Ltd., care a preluat ROMTELECOM cu toate contractele în derulare la acel moment, implicit și cu contractul ce conține clauza de nonconconurență în discuție;

— înființarea GOOCR și stipularea în contractul de societate al acesteia a clauzei de nonconconurență au avut loc în anul 1993, atunci când Legea concurenței nu era în vigoare, deci nu se poate afirma că încălcarea legii, la acel moment, a fost săvârșită cu intenție de către cele două părți implicate;

— retragerea din GOOCR și anularea — la data de 5 aprilie 2001 — a clauzei de nonconconurență.

În temeiul art. 56 lit. a) coroborat cu art. 57 și art. 60 alin. (3) din Legea nr. 21/1996,

DECIDE:

Art. 1. — Cuantumul amenzii ce va fi aplicat Societății Naționale de Telecomunicații „Romtelecom” — S.A. pentru încălcarea dispozițiilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 21/1996 prin încheierea unui acord de asociere cu Global One Communications Holding BV — Olanda, materializat în crearea unei noi societăți, Global One Communications Romania — S.A., și stipularea în contractul de societate al acesteia a clauzei de nonconconurență, conform căreia cele două societăți-mamă se obligau una față de cealaltă să nu facă concurență, direct sau indirect, noii societăți înființate, atât timp cât vor deține acțiuni ale acestei societăți și pe o durată de 5 ani de la data la care vor înceta să fie acționari, este de 809.404.219.569 (opt sute nouă miliarde patru sute patru milioane două sute nouăsprezece mii cinci sute șaiszeci și nouă) lei, ceea ce reprezintă 3,3% din cifra de afaceri realizată de către Societatea Națională de Telecomunicații „Romtelecom” — S.A. în anul 2001⁸⁾.

Art. 2. — Suma reprezentând amenda se va vira în termen de maximum 15 (cincisprezece) zile de la data primirii prezentei decizii de către Societatea Națională de Telecomunicații „Romtelecom” — S.A. la bugetul de stat, cu ordin de plată tip trezorerie, în contul 361280055302, deschis la Banca Națională a României — Sucursala Municipiului București, beneficiar Trezoreria sectorului 5, cu mențiunea: „amenzi aplicate conform Legii nr. 21/1996”. Pe versoul ordinului de plată se va menționa: „cod cont: 20220103”. O copie de pe ordinul de plată va fi transmisă neîntârziat Consiliului Concurenței.

Art. 3. — În termen de 5 (cinci) zile de la depunerea Formularului de bilanț contabil la Direcția generală a finanțelor publice Societatea Națională de Telecomunicații „Romtelecom” — S.A. va transmite Consiliului Concurenței copie de pe bilanțul contabil la 31 decembrie 2001. Consiliul Concurenței își rezervă dreptul de a recalcula cuantumul amenzii în situația în care datele din bilanțul contabil diferă semnificativ față de cele comunicate.

Art. 4. — Prezenta decizie va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, pe cheltuiala părților implicate, în termen de 30 de zile de la comunicare.

Art. 5. — Prezenta decizie intră în vigoare la data comunicării sale de către Secretariatul general al Consiliului Concurenței.

Art. 6. — Prezenta decizie poate fi atacată, conform art. 60 alin. (4) din Legea nr. 21/1996, la președintele Consiliului Concurenței, în termen de 15 zile de la comunicare.

Art. 7. — Departamentul servicii și Secretariatul general din cadrul Consiliului Concurenței vor urmări aducerea la îndeplinire a prezentei decizii.

Art. 8. — Secretariatul general va transmite prezenta decizie la:

Societatea Națională de Telecomunicații „Romtelecom” — S.A. — România

Sediul social: Bd. Libertății nr. 14, sectorul 5, București
Nr. de înregistrare la Oficiul registrului comerțului:
J/40/8926/1997

Cod fiscal: R 427320

Președinte,
Vasile Seclaman

Comisia:

Membri:
Viorel Munteanu
Alexe Gavrilă

⁸⁾ Cifra de afaceri prevăzută în proiectul de bilanț contabil depus la Consiliul Concurenței.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro